

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De neglectu omnis creaturæ, vt creator possit inuenire. XXXI

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

perditum, quando res accidit in contrarium. Non debes iudicare secundum præsens sentire; nec sic grauitate alicui vndecumque venienti inharere & accipere, tanquam omnis spes sit ablata emergendi.

4. Noli putare te relictum ex toto, quãuis ad tempus tibi miserim aliquam tribulationem, vel etiam optatam subtraxerim consolationem: sic enim transitur ad regnum cælorum. Et hoc sine dubio magis expedit tibi & cæteris seruis meis, vt exercitemini aduersis, quã si cuncta ad libitum haberetis. Ego noui cogitationes absconditas, quia multum expedit pro salute tua, vt interdum sine sapore relinquaris; ne fortè eleueris in bono successu, & tibi ipsi placere velis in eo, quod non es. Quod dedi, auferre possum: & restituere, quum mihi placuerit.

Iacobi 1.

5. Quum dederò, meum est; quum subtraxero, tuum non tuli; quia meum est omne datum bonum, & omne donum perfectum. Si tibi immiserò grauitatem, aut quamlibet contrarietatem, ne indigneris, neque concidat cor tuum; ego citò subleuare, possum & omne onus in gaudium transmutare. Verumtamè iustus sum, & recommendabilis multum, quum sic facio totum. Si rectè facis, & in veritate aspicias, nunquam debes propter aduersa tam deiectè contristari, sed magis gaudere, & gratias agere; imò hoc vnicum reputare gaudium, quòd affligens te doloribus, non parco tibi. Sicut dilexit me Pater, & ego vos diligo, dixi dilectis discipulis meis; quos vtique non nisi ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina; non ad honores, sed ad despectiones: non ad ocium, sed ad labores: non ad requiè, sed ad afferendum fructum multum in patientia. Horum memento fili mi verborum.

1 Ioan. 16.

C A P V T XXXI.

De neglectu omnis creatura, vt creator possit inueniri.

1. **D**omine, bene indigeo adhuc maiori gratia, si debeam illuc peruenire, vbi me nemo poterit nec vlla creatura impedire. Nã quã diu res aliqua me retinet, non possum ad te liberè volare. Cupiebat liberè volare, qui dicebat: *Quis dabit mihi pennas sicut columba; & volabo, & requiescam?* Quid simplici oculo quietius? Et quid liberius nil desiderate in terris? Oportet igitur omnem supertransire creaturam; & seipsum perfectè deserrere, ac in excessu mentis stare, & videre te omnium conditorem cum creaturis nil simile habere. Et nisi quis ab omnibus creaturis fuerit expeditus, non poterit liberè intendere diuinis. Ideo enim pauci inueniuntur contemplatiui, quia pauci sciunt

*Psal. 54.
Marth. 6.*

sciunt se à perituris & creaturis ad plenum sequestrare.

2. Ad hoc magna requiritur gratia, quæ animâ leuet, & supra semetipsam rapiat. Et nisi homo sit in spiritu eleuatus, & ab omnibus creaturis liberatus, ac Deo totus vnitus; quidquid scit, quicquid etiam habet, non est magni ponderis. Diu paruus erit, & infrâ iacebit, qui aliquid magnum æstimat, nisi solum vnum immensum, æternum bonum. Nam quicquid Deus non est, nihil est, & pro nihilo computari debet. Est magna differentia, sapientia illuminati & deuoti viri, & scientia literati atque studiosi clerici. Multo nobilior est illa doctrina, quæ de sursum ex diuina influenza manat; quàm quæ laboriosè humano acquiritur ingenio.

3. Plures reperiuntur contemplationem desiderare, sed quæ ad eam requiruntur, non student exercere. Est & magnum impedimentum, quia in signis & sensibilibus rebus statur; & parum de perfecta mortificatione habetur. Nescio quid est, & quo spiritu ducimur, & quid præ tendimus, qui spirituales dici videmur: quòd tantum laborem & ampliorem sollicitudinem pro transitorijs & vilibus rebus agimus; & de interioribus nostris vix aut raro, plenè recollectis sensibus, cogitamus.

4. Proh dolor, statim post modicam recollectionem foras erumpimus, nec opera nostra districta examinatione trutinamus. Vbi iacent affectus nostri, non attendimus; & quàm impura sint omnia non deploramus. Omnis quippe caro corruerat viam suam, & ideo sequebatur diluuium magnum. Cum ergo interior affectus noster multum corruptus sit, necesse est, vt actio sequens, index carentiæ interioris vigoris, corrumpatur. Ex puro corde procedit fructus bonæ vitæ. *Gen. 6. & 7.*

5. Quantum quis fecerit, quæritur: sed ex quanta virtute agit, non tam studiosè pèsatur. Si fuerit fortis, diues, pulcher, habilis; vel bonus scriptor, bonus cantor, bonus laborator, inuestigatur; quàm pauper sit spiritu, quàm patiens & mitis, quàm deuotus & internus, à multis tacetur. Natura exteriora hominis respicit, gratia ad interiora se conuertit. Ille frequenter fallitur, ista in Deo sperat; vt non decipiatur.

CAPVT XXXII.

De abnegatione sui, & abdicatione omnis cupiditatis.

1. **F**lli, non potes perfectâ possidere libertatè, nisi totaliter abneges temetipsum. Cõpediti sunt omnes proprietarij, & sui ipsius amatores, cupidi, curiosi, gyronagi, quærentes sèper mollia, *Matth. 16. & 19.*